

DEFECTES DELS NENS

EN una crònica anterior, indicàvem ja que dissentim de la opinió extremadament pesimista dels que, com els jansenistes, afirmen que la composició del cor de l'home és dolenta des de la seva infantesa; però tampoc som tant optimistes que creguem, amb Rousseau, que tot sigui bondat en els nens, ni amb Kant, que no hi hagi en l'home gèrmens més que per al bé. Sols les consideracions que s' desprenen de les lleis de l'herència, comprovades minuciosament i reconegudes ja per tots, tant en lo que s' refereix a la fisiològica com a la psicològica, serien prou a guardar-nos de caure en els extremismes apuntats; perquè si bé per la primera s'expliquen perfectament determinades analogies en la complexió orgànica, certs trets distintius del rostre i fins alguns moviments i diverses actituds, coneguts amb el nom general de «habits heretats», també per l'herència psicològica, sobre la que s'han fet darrerament observacions importantíssimes, s'ha arribat a la conclusió de que qualitats morals, vicis i trets de caràcter se donen en individus de una mateixa família.

Aquestes manifestacions, fetes, malgrat la seva importància, molt lleugerament, han de servir-nos de base per a estudiar, encara que també somerament, els defectes dels nens, puix que no s' pot menys de considerar en ells dos classes diferents: uns que s' refereixen a la pròpia naturalesa, i que po-

den relacionar-se, alguns si no tots, amb les lleis de la repetida herència psicològica, i altres que no són seus sinó adquirits, i que provenen quasi sempre de una educació mal entesa. Aquestes diferències senyalen, naturalment, distints procediments a seguir en l'obra educadora, qüestió tant més important quant de tenir-la o deixar-la de tenir en compte dependrà en gran part l'èxit dels resultats; però lo greu del cas està en que, la major part de les vegades, aquesta educació mal entesa porta als educadors naturals—els pares en primer lloc, el reste de la família després—no sols a no combatre i a no desarrelar els defectes dels nens sinó a tolerar i fins a favorir el desenrotllo d'alguns d'ells. I és que quan dels heretats se tracta, ja ho siguin directament ja obeint a les lleis de l'atavisme, pares, avis, etz.,—que tots contribueixen a l'obra de l'educació—quan no han sapigut corretgir-se els defectes que han trasmés als seus descendents, no solen considerar-los tals defectes; i això dona lloc a que, creixent en l'ambient familiar sense frè de cap mena, més encara, trovant en aquest ambient camp apropiat per al seu desenrotllament, dits defectes arribin a proporcions extraordinàries i adquireixin en els educands carta de naturalesa.

Hi han en els nens defectes, sigui quin sigui el seu origen, que son disculpables perquè són naturals; no falten autors que fins inclueixin entre ells la peresa i la còlera, ben entés que no passant d'ésser la primera sinó el desig de sostroure's a tot lo que representi treball seriós, metòdic, or-

denat, que requereixi una atenció que 'ls hi ha de resultar insoportable perquè sols els jocs son per a ells importants, ni referint-se la segona més que a les rebequeries propies de l'edat, als efectes de la oposició que han de presentar sempre que's tracta de sacrificar els seus desigs a la regla, a l'ordre i a la necessitat. Defectes son aquests que no per ésser lleus deu deixar-se de combatre; per la severitat, per la dolcesa, per la raó, per l'exemple, com se vulgui o com se cregui més convenient, és necessari lluitar contra ells. Però tingui's en compte que n'hi ha d'altres que, afontant més en la naturalesa moral, faran dels éssers en formació nens falsos, ruïns i insoportables, que poden arribar demà a homes perversos.

D'entre aquests defectes sobresurt per la seva importància el de l'afectació, que origina poc després la vanitat i l'orgull, i que és d'aquells que no sols toleren sinó que fomenten, encara que inconscienment, els pares i la família del nen i fins les visites i amistats de la casa. I no hi ha res més contrari que l'afectació a la naturalesa dels infants, que no necessiten de gràcies artificials per a fer majors l'encís natural i 'ls atractius irresistibles de la primera edat. I malgrat això, se 'ls hi solen imposar les formes convencionals del món, solen alimentar-se en ells els gustos i les maneres afectades, solen ensenyar-sels'hi com a veritats opinions falsejades; i així's formen persones servils, mesquines, indignes, que tindran per llei suprema de la moral les crítiques i les murmuracions de la societat, que regularàn les seves accions per les prescripcions ridícules de la moda i que jutjaràn de totes les coses i de totes les

opinions amb arreglo a les exigencies del círcul estret i viciós en que 's mouràn.

I si no's posa molta cura se camina a n'aquest fi a passos agegantats. Els primers se donen quan, sota la disfressa de la gentilesa i de la bona figura, se procura que vagin mudats sense preocupar-se de que siguin bons: se 'ls fa anar tiessos, cofois, carregats de cintes i de brodats i de rantes; donant-los lliçons d'elegància segons les últimes prescripcions de la moda: se 'ls ensenya, per altra part, a ésser vanitosos al comparar davant d'ells i fins al fer-los comparar a ells mateixos les diferències entre'l seu habillament i el d'altres nens o nenes de la seva edat: apart d'això, se 'ls exhibeix, se 'ls aplaudeix, se 'ls adula; hi ha cassos en que fins se 'ls inculquen idees sobre 'ls privilegis del neixement o de la riquesa; en molts altres se procura apartar-los de l'encís que 'ls presta la innocència propia de l'edat que tenen per a fer-los caure en la deplorable precocitat de imitar els modals i els gestes i les frases de les persones majors. I amb totes aquestes coses i amb moltes altres per l'estil, lo que's fa és llençar-los a perdre.

Perquè no sols se 'ls llença a perdre quan per debilitat o per excesiva complacència se perdonen certs defectes, procedir que té la seva disculpa (encara que tingui els seus inconvenients) en el carinyo i en la tendresa dels pares; també se 'ls llença a perdre, i en molta més escala, introduint artificialment defectes d'aquesta naturalesa, exposant-los idees falses i ensenyant-los ridiculeses i faltes que no's deurién tenir ni en edat més avançada, però que encara, per desgràcia, estàn molt exteses entre la nostra societat.

J. SAFONT.

